

Το Γιαννοχώρι ήταν έρημο 73 χρόνια και απέκτησε μόνιμο κάτοικο: «Εκεί δεν μένουν ούτε αρκούδες»

Κίνηση, κόρνες, φωνές, γρήγοροι ρυθμοί καθημερινότητας στην πόλη - ο Νίκος Νικολαΐδης γύρισε την πλάτη στην πολύβουη Θεσσαλονίκη και αποφάσισε να μετακομίσει σε ένα εγκαταλελειμμένο χωριό της Καστοριάς.

Εργαζόταν για δεκαετίες στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, συγκεκριμένα στην Αριστοτέλους. Η αγάπη του όμως για τη φύση και τη ζωή στην επαρχία, τον ώθησαν να πάρει μια δύσκολη αλλά σημαντική απόφαση. Ζήτησε και πήρε μετάθεση στο νόμο Καστοριάς και αποτελεί πλέον τον μοναδικό μόνιμο κάτοικο στο χωριό Γιαννοχώρι, που είχε να κατοικηθεί από το 1949.

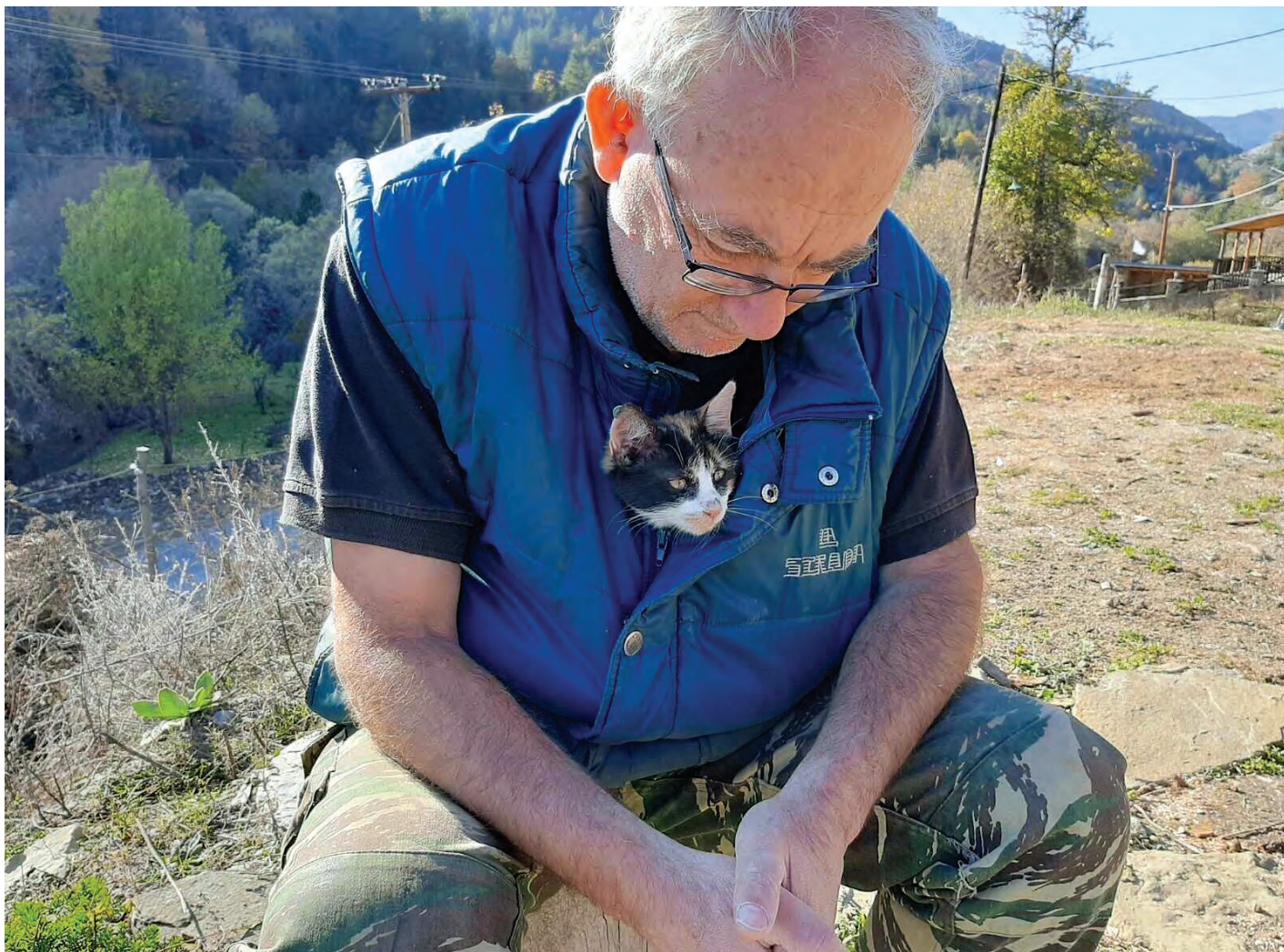
«Η ζωή στη Θεσσαλονίκη τα τελευταία χρόνια άρχισε να γίνεται για μένα μη υποφερτή. Αν λάβουμε υπόψη και την επιβάρυνση με τα μέτρα κατά της COVID-19 και των παραλλαγών του, καταλαβαίνετε πόσο έπεσε η ποιότητα ζωής. Το να κλειστώ σε ένα διαμέρισμά για μένα δεν είναι επιλογή. Για αρκετά χρόνια, ό,τι και να έκανα καθημερινά, το μυαλό μου ήταν πώς θα δραπετεύσω από την πόλη για να πάω στο χωριό. Μετά την απώλεια της συζύγου μου, πριν από δύο χρόνια, ήταν πλέον ζήτημα χρόνου να πάρω την τελική απόφαση και να φύγω», λέει.

Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι ξεκίνησαν να το κατασκευάζουν, μαζί με τη σύζυγο του, το 2009, στο χωριό Γιαννοχώρι του δήμου Νεοτορίου Καστοριάς. Το χωριό, όπως λέει, εγκαταλείφθηκε το 1949 από τους κατοίκους του, καθώς μαινόταν ο εμφύλιος και έκτοτε δεν επέστρεψε κανείς τους πίσω. Όταν αντίκρισαν την πλαγιά που ήταν χτισμένο να τη βλέπει ο ήλιος από την ανατολή μέχρι τη δύση και στους πρόποδες να κυλάει ο Αλιάκμονας, «ο έρωτας ήταν κεραυνοβόλος» και αποφάσισαν ότι μόνο εκεί θα μπορούσαν να έχουν σπίτι εκτός πόλης.

Όπως ο ίδιος αναφέρει, έχει κάνει πλέον ένα καινούργιο ξεκίνημα στη ζωή του. Ζει ολομόναχος σε ένα ολόκληρο χωριό. Δεν τα έχει όλα δίπλα του, όπως τα είχε στην πόλη. Προσπαθεί, όμως, να έχει επάρκεια των ειδών πρώτης ανάγκης, καθώς το κοντινότερο σημείο προμήθειάς τους είναι το Νεοτόριο, που απέχει 21 χλμ.

«Η επικοινωνία είναι μία βασική ανάγκη και λέγοντας επικοινωνία εννοώ να έχει καλό τηλεφωνικό σήμα και το απαραίτητο πλέον internet, διότι για σταθερό τηλεφώνημα δεν υπάρχει υποδομή. Το ότι είμαι μόνος στο χωριό δεν με απασχολεί και δεν με έχει προβληματίσει ακόμα, γιατί όλο και κάποιος θα περάσει από τα διπλανά χωριά και θα καθίσει να πιούμε ένα τσιπουράκι. Γενικά, οι κάτοικοι των γύρω χωριών είναι καλοί, είναι φιλόξενοι, δεν θα φοβηθούν να σε βάλουν στο σπίτι τους ή να σε κεράσουν έναν καφέ στο καφεείο», σημειώνει.

«Όταν πάει να ζήσει κάποιος σε ένα χωριό που έχει να δει μόνιμο κάτοικο από

Το ότι δεν βρίσκομαι κοντά στη φύση, αλλά μέσα σ' αυτήν, είναι αυτό που με γοητεύει περισσότερο από όλα στη νέα μου ζωή», παραδέχεται και εξηγεί πως «ο μόνος ήχος που ακούω είναι αυτός που προέρχεται από το ποτάμι και οι μόνες φωνές προέρχονται από τα άγρια ζώα.

το 1949 καταλαβαίνετε ότι στην αρχή τον αντιμετωπίζουν με δυσπιστία... «Άσε ρε που μένεις μόνιμα εκεί. Εκεί δεν μένουν ούτε οι αρκούδες», μου λένε και μετά με ρωτάνε: «Καλά πώς το αποφάσισες;». Εκεί που γελάω είναι με τις δημόσιες υπηρεσίες και τις ΔΕΚΟ, στην Καστοριά, όταν τους λέω ότι μένω στο Γιαννοχώρι. Πρώτα θα γελάσουν και μετά λένε: «Τώρα πες μας πού μένεις». Σκεφτείτε την έκπληξη της υπαλλήλου στα ΕΛΤΑ Νεοτορίου, όταν είπα ότι θα πρέπει να μου φέρνει την αλληλογραφία μου στο Γιαννοχώρι. Όπως και οι άλλοι, αφού γέλασε, μου είπε: «Καλά τώρα πες μου πού νοικιάζεις για να σου τη φέρνω».

Η Θεσσαλονίκη, όπως εκμυστηρεύεται, είναι μια πόλη που αγάπησε πολύ, καθώς μένει εκεί από το 1980. Σ' αυτή την περίοδο της ζωής του, όμως, δεν μπόρεσε να τον κρατήσει. «Μια φορά αναρωτήθηκα αν έχω κάνει καλά που έφυγα και είπα στον εαυτό μου: «αν νομίζεις ότι έκανες λάθος, πάνε Θεσσαλονίκη, πάρε το αστικό το πρωί να πας στη δουλειά και μετά ξανά κατά τις 15:00 για να επιστρέψεις στο σπίτι». Μου έφυγε αμέσως η απορία!», εξηγεί και ξεσπάει σε γέλια.

Περιγράφοντας την καθημερινότητά του, αναφέρει πως έχει αλλάξει ριζικά, καθώς πρωταγωνιστεί η ηρεμία, η φυσική ομορφιά και η αρμονία στη ζωή του.

«Το πρωί θα πάω στη δουλειά. Επιστροφή το μεσημέρι, θα ταΐσω τις γάτες (έχω δύο), θα φάω και μετά θα ασχοληθώ με διάφορες δουλειές μέσα στο σπίτι ή έξω στην αυλή. Οι δουλειές στα σπίτια εκτός πόλης, δεν τελειώνουν ποτέ. Όταν δεν δουλεύω, παίρνω το σακίδιο και φεύγω

το πρωί στο δάσος και επιστρέφω αργά το απόγευμα. Όταν δεν θέλω να κάνω τίποτα από όλα αυτά, ένα βιβλίο είναι η καλύτερη συντροφιά μου. Η ζωή μου πλέον είναι απλή και όμορφη».

Όπως υπογραμμίζει, στην υπηρεσία που ήταν, δεν είχε συναντήσει κανένα πρόβλημα και οι συνάδελφοι αλλά και οι κατά καιρούς διοικητές που είχε, ήταν υπέροχοι άνθρωποι. Πάντα τον βοηθούσαν, όχι μόνο στα υπηρεσιακά του καθήκοντα, αλλά και στα προσωπικά του προβλήματα και γι' αυτό τους ευχαριστεί όλους. Το ίδιο κλίμα, όμως, συνάντησε και στο Νεοτόριο, αν και ακόμα είναι στο στάδιο της γνωριμίας, όλοι προθυμοποιούνται να τον βοηθήσουν, αν χρειαστεί κάτι. Ο φόρτος εργασίας βέβαια, όπως επισημαίνει, δεν μπορεί να συγκριθεί, είναι τελείως διαφορετικά τα μεγέθη.

«Το ότι δεν βρίσκομαι κοντά στη φύση, αλλά μέσα σ' αυτήν, είναι αυτό που με γοητεύει περισσότερο από όλα στη νέα μου ζωή», παραδέχεται και εξηγεί πως «ο μόνος ήχος που ακούω είναι αυτός που προέρχεται από το ποτάμι και οι μόνες φωνές προέρχονται από τα άγρια ζώα. Το πρωί θα κάνω τον καφέ μου και θα τον απολαύσω έχοντας μπροστά μου την ομορφότερη θέα. Τέλος τα κορναρίσματα στα φανάρια και οι φωνές θυμωμένων ανθρώπων. Η δουλειά απέχει από το σπίτι 21 χλμ, αλλά αυτά βρίσκονται μέσα στην υπέροχη καρδιά του Αλιάκμονα και το μόνο που συναντώ είναι λαγοί, ζαρκάδια, αγριόχοιροι, καλά αυτούς τώρα τους συναντάς και στην Αριστοτέλους και πολύ σπάνια καμιά αρκούδα», τονίζει.